

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Z. K.**, zastoupený Mgr. Andrejem Lokajíčkem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: I) HURPEZ spol. s r. o., se sídlem Chvojová 72/1, Plzeň, zastoupena Mgr. Tomášem Ajglem, advokátem se sídlem K Starým valům 442/10, Plzeň, II) Š. P., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 3. 2023, č. j. 77 A 12/2022-196,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2021, č. j. MMP/370756/21 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce, jakožto opomenutého účastníka, proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3 (dále též „správní orgán I. stupně“), o dodatečném povolení stavby nazvané „*stavební úpravy a nástavba objektu – změna stavby, Ch.*“ ze dne 10. 12. 2020, č. j. UMO3/46343/20 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „dodatečné povolení změn“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Předmětem dodatečného povolení změn stávajícího objektu (dále též „bytový dům“), byly dispoziční změny uvnitř objektu [v 1. PP oproti původnímu řešení bez využití je v 1. PP umístěno schodiště s výtahovou šachtou pro osobní výtah, strojovna výtahu, prostor pro

autoplošinu, technická místnost pro umístění plynového kotle, chodba, sklepní kóje a garáž, v 1. NP objektu je oproti původnímu řešení v průjezdové části domu vsazena plošina pro auto (ta není předmětem povolení), umístěno schodiště s výtahovou šachtou pro osobní výtah, vstupní hala, chodba, kočárkárna, úklidová komora a ateliér; stávající plocha dvorku má být využita pro parkování tří osobních automobilů, ve 2. a 3. NP je oproti původnímu řešení umístěna výtahová šachta, v jednotlivých bytech jsou provedeny drobné úpravy vnitřních dispozic], a vjezd a zrcadlové přemístění průjezdu domem do dvora z Ch. ulice jako jediná změna týkající se vnějšku budovy.

II.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že argumentace obsažená v rozsudku téhož soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 77 A 17/2021-249 vytváří jakousi novou právní konstrukci. Uvedl, že žalobce dezinterpretuje závěry uvedené v odkazovaném rozsudku. Žalobce neuvedl, které jeho námitky v řízení o dodatečném povolení změn stavby žalovaný nevypořádal. Krajský soud proto nepřisvědčil námitkám o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Námitky uplatňované v řízení o dodatečném povolení změny stavby se musejí nutně týkat právě té změny stavby, která má být v daném řízení podle žádosti stavebníka povolena. Nemůže se jednat o takové námitky, které mohly a měly být uplatněny v jiných řízeních. Námitky, které žalobce nyní uplatnil v odvolání, byly podle krajského soudu vedeny snahou obejít již pravomocná rozhodnutí a domoci se jejich „zpětného“ přezkumu ve zcela jiném správním řízení. To platí i pro namítanou tzv. parcelaci správního řízení, resp. povolování černých staveb „salámovou“ metodou.

[5] Krajský soud považoval za nepřipadný žalobcův poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobcova argumentace nebyla opomenuta, nýbrž byla shledána nepřipustnou. Souhlasil rovněž se závěrem žalovaného, že stavebník byl v dobré víře v právní moc rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť účastník správního řízení není odpovědný za správné vymezení účastníků řízení. Nelze mu proto přičítat k tíži, pokud správní orgán při vymezení okruhu účastníků řízení případně pochybí, a následně vyjde najevo, že na určitém rozhodnutí v důsledku podání odvolání opomenutým účastníkem byla nesprávně vyznačena doložka právní moci. Ani další žalobcovy odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu nepovažoval za přílehlivé, neboť vycházely ze zcela odlišných situací. Konstatoval, že v projednávané věci se žalobce nedomáhá projednání námitek, které by se věcně upínaly k samotným změnám stavby, ani netvrdí, že by mu tyto změny působily škody na majetku. Za nedůvodnou považoval i námitku absence dobré víry stavebníka, jelikož i tato námitka přesahuje okruh námitek, jež mohou uplatňovat účastníci řízení o dodatečném povolení změny stavby.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 a) a d) s. ř. s. Obsáhle rekapituloval

pokračování

předchozí průběh řízení a setrval na dříve vyjádřených názorech, že vybudovaná stavba nebyla umístěna ani povolena.

[7] Zdůraznil, že stavebník ignoroval vydané územní rozhodnutí a stavební povolení, pokud původní stavbu kompletně odstranil a ta tímto úkonem zanikla. Stavebník tak stavěl stavbu zcela novou (černou stavbu), pro kterou měl disponovat jiným územním rozhodnutím a stavebním povolením. Na tom nemohlo nic změnit ani rozhodnutí o dodatečném povolení změny (již zaniklé) stavby ze dne 10. 12. 2020, č. j. UMO3/46343/20, neboť stavební úřad tímto povolením dodatečně potvrdil a zlegalizoval postup stavebníka, který původní stavbu odstranil. Z původní přestavby se touto „salámovou metodou“ stala novostavba, aniž by měl soused právo v jakékoliv fázi řízení vznést proti nové stavbě námitky, které budou správními orgány věcně přezkoumány, a nikoliv pouze odmítnuty pro jejich nepřipustnost. Nezákonně postupující stavebník je tak privilegován oproti stavebníkovi, který postupuje v souladu se zákonem. Dle jeho názoru je napadený rozsudek v rozporu s rozhodovací praxí správních soudů, neboť nelze dodatečně povolovat dílčí změny stavby, ale stavbu je zapotřebí povolovat jako celek. Takto zaniklou stavbu jako věc v právním smyslu nebylo možné dodatečně povolit, ani povolit její změny. Platí, že pokud je povolena přestavba stavby na pozemku se zachováním obvodových a štítových zdí původní stavby, není stavebník oprávněn tyto obvodové a štítové zdi odstranit. Pokud stavebník neoprávněně odstranil původní stavbu a na jejím místě vystavěl stavbu novou, byť podobnou zamýšlené přestavbě, je tato nová stavba stavbou nepovolenou. Může být ovšem dodatečně povolena, avšak řízení má být vedeno ve vztahu k celé nové stavbě, nikoliv jen k částem.

[8] Rozsudek krajského soudu rovněž považoval za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud vůbec nevypořádal s argumentací stěžovatele uplatněnou v replice týkající se nicotnosti prvostupňového rozhodnutí, ačkoliv k takové vadě má soud přihlížet z úřední povinnosti. Stavebník nikdy nedisponoval žádným veřejnoprávním povolením, které by jej opravňovalo k výstavbě novostavby. Ke dni zániku původní stavby, tedy k počátku roku 2019, stavebník disponoval pouze územním rozhodnutím, stavebním povolením a povolením změny na bytový dům. Odstranění kompletního zdiva proto považoval za nezákonné a stejně tak pokračující výstavbu nové stavby. Je přesvědčen, že prvostupňové rozhodnutí nemohlo být vůbec vydáno, neboť o neexistujících věcech nemůže veřejná moc rozhodovat a zákon nic jako zpětné povolení odstranit stavbu nezná.

[9] Stěžovateli není jasné, v jakém konkrétním řízení měl brojit proti tomu, že se stavebník rozhodl odstranit všechny obvodové zdi stavby, pakliže tato změna byla správním orgánem I. stupně povolena v rámci rozhodnutí o dodatečném povolení změny zaniklé stavby. Tento zcela formalistický přístup považoval za rozporný se zákonem. Ve všech řízeních o dodatečném povolení změny již odstraněné původní stavby jsou nebo byly předmětem povolování pouze dílčí části stavby. Stěžovateli tak bylo upřeno právo se ke stavebnímu záměru komplexně vyjádřit. Námitky stěžovatele proto měly být správními orgány posouzeny jako uplatněné v zákonných mezích a správní orgány se s nimi měly věcně vypořádat.

[10] Stavební práce na objektu nezačaly podle stěžovatele v době platnosti původně vydaného stavebního povolení; toto stavební povolení proto zaniklo. Stavba byla

nepovolená již před tím, než došlo k jejímu zániku. Stavebník od počátku výstavby černé stavby postupoval nezákonně a nemohl tedy nikdy být v dobré víře. Stavební deník, který stavebník vedl, byl vyroben až v roce 2018 a nemohl být použit v roce 2017 k provedení zápisu, jak nepravdivě tvrdil stavební úřad i stavebník. Tvrzení o dobré víře proto považoval za absurdní. Z uvedených důvodů navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za zákonný. Skutečnost, že se jedná o stavbu stávající a povolenou, na které jsou dodatečně povolovány pouze její změny, byla pravomocně posouzena rozsudky Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu. Jelikož stěžovatel uplatnil nelegitimní (nepřípustné) a nedůvodné námitky a odvolací důvody, které překračovaly zákonný rozsah (§ 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona), se netýkaly přímého dotčení výkonu stěžovatelova vlastnického práva k jeho nemovitosti a jelikož došlo před odvolacím řízením ke kolaudaci převážné většiny posuzovaných změn stávající stavby, rozhodl se žalovaný chránit dobrou víru nových vlastníků a stavebníka. Proto prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání opomenutého účastníka zamítl. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[12] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační námitky směřující proti stavbě bytového domu jako celku jsou bezpředmětné, protože přesahují rámec předmětu řízení o dodatečném povolení změny stavby. Nejsou ničím jiným, než snahou opět jiným způsobem obejít již pravomocná rozhodnutí soudu a správních orgánů a domoci se zpětného přezkumu všech předchozích povolení stavby. Pokud jde o kasační námitku týkající se zániku stavby, jejíž změna byla předmětem dodatečného povolení, tato otázka nikdy nebyla, není a nemůže být v předmětném řízení řešena a není způsobilá kasačního přezkumu. Kasační námitkou o zániku stavby stěžovatel fakticky usiluje o nový kasační přezkum rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 77 A 17/2021-249, resp. o odstranění stavby. Napadená rozhodnutí nepovažoval za nicotná. Stavba byla postavena na základě pravomocného územního rozhodnutí a stavebního povolení, které bylo doplněno o povolení změny stavby před jejím dokončením a dodatečným povolením změny stavby. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[13] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že byt v předmětném bytovém domě nabyta v dobré víře v době platnosti všech pravomocných rozhodnutí.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[16] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí. Ani skutečnost, že krajský soud výslovně neuvedl, že námitka nicotnosti je nedůvodná, na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit. Jak sám stěžovatel namítal, jedná se o vadu, ke které soudy přihlíží ex officio. Pakliže takovou vadu neshledají, nejsou povinny tento závěr explicitně vyjadřovat (nadto ze strany stěžovatele se tato „námitka“ objevila až v replice ze dne 6. 2. 2023). Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že ani prvostupňové, ani napadené rozhodnutí nepovažoval krajský soud za nicotná.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil v zásadě dva okruhy námitek, které obsáhle rozvedl – a sice že správní orgány nemohly dodatečnými povoleními legalizovat záměr stavebníka, který původní stavbu odstranil a postavil místo ní novostavbu, přestože k tomu nebyl oprávněn; a že stavební práce začaly po uplynutí platnosti stavebního povolení, tudíž stavební povolení zaniklo a stavebník nebyl v dobré víře.

[19] Krajský soud (a stejně tak žalovaný) své rozhodnutí postavil na tom, že stavebník byl na základě územního rozhodnutí ze dne 3. 9. 2014 (č. j. SZ UMO3/15024/14), stavebního povolení ze dne 1. 4. 2015 (č. j. UMO3/11585/15) v kombinaci s dodatečnými povoleními (rozhodnutí ze dne 11. 2. 2019, č. j. UMO3/05640/19; a ze dne 10. 12. 2020, č. j. UMO3/46343/20) oprávněn k odstranění celé původní stavby a uvedené bylo osvědčeno kolaudačním rozhodnutím ze dne 12. 7. 2021, č. j. UMO3/26616/21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z rozsahu dodatečně povolovaných a již zrealizovaných změn stávajícího objektu, které rozdělil na ty, jež se odehrály uvnitř objektu, a jedinou změnu, která se týká vnějšího obvodu budovy, a sice zrcadlové přemístění vjezdu a průjezdu domem do dvora. Dovodil, že jak stavebník, tak třetí osoby, které nabyly jednotky

v bytovém domě, byli v dobré víře, že nemovitosti byly realizovány a uvedeny do užívání na základě veřejnoprávních oprávnění vydaných v souladu s právními předpisy. U stavebníka má tato dobrá víra dle žalovaného původ v samotném rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Ve stavebním povolení bylo stavebníkovi povoleno odstranit celou původní stavbu kromě štitových zdí a několika dalších zdí a ve druhém dodatečném povolení (ze dne 10. 12. 2020, č. j. UMO3/46343/20) bylo stavebníkovi povoleno odstranit celou původní stavbu – podle krajského soudu byl stavebník oprávněn provést veškeré stavební práce, aniž by bylo využito zdivo původní stavby, což vyplývá z výkresů architektonicko-stavebního řešení závazné projektové dokumentace (konkrétně se jedná o výkresy 9, 10, 11 a 12).

[20] Podle § 129 odst. 2 věta šestá stavebního zákona platí, že *„na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“*

[21] Dle § 114 odst. 1 věta první stavebního zákona může *„účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.“*

[22] Podle § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona *„osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno.“*

[23] Obě posledně citovaná ustanovení, tj. § 114 odst. 1 i § 89 odst. 4 stavebního zákona, také shodně stanoví, že k námitkám, které překračují v nich stanovený rozsah, se nepřihlíží.

[24] Pro posouzení věci je určující to, že stavebník disponuje územním rozhodnutím a (několika) na něj navazujícími povoleními, které definují současný stav věci – existující pravomocná rozhodnutí stavebního úřadu nelze přehlížet. Na základě těchto rozhodnutí byl stavebník oprávněn provést konkrétní (v nich definované) stavební úpravy a následně také změny stavby, přičemž tato pravomocná rozhodnutí nelze zvrátit uplatňováním námitek věcně mířících do „celé stavby“. Stěžovatel byl v projednávané věci oprávněn podávat námitky, avšak pouze v omezeném rozsahu, resp. za splnění zákonných podmínek. Ve věci je proto třeba zkoumat, jaké konkrétní námitky stěžovatel uplatnil, zda tyto námitky mohly být uplatněny a jak byly vypořádány. Námitky účastníků stavebního řízení se musejí týkat té stavby, která je v daném stavebním řízení projednávána, tj. té stavby, kterou žadatel ve své žádosti vymezil. Rovněž platí, že námitky, jež mohly a měly být uplatněny v územním řízení, nemohou být úspěšně uplatňovány v řízení stavebním. Námitky se tedy musejí nutně týkat právě té změny stavby, která má být v daném řízení podle žádosti stavebníka povolena, a nemůže jít o takové námitky, které mohly a měly být uplatněny v jiných řízeních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 9 As 10/2012-22).

[25] Žalovaný nepochybil, pokud námitky stěžovatele shledal překračujícími rámec, ve kterém byl stěžovatel oprávněn námitky v řízení o dodatečném povolení změny stavby uplatňovat. Krajský soud zcela správně tento postup aproboval. Nadto stěžovatel v průběhu

pokračování

řízení netvrdil, které námitky považované za přesahující rámec projednávané věci měly být vypořádány (a nebyly).

[26] Stěžovatel opakovaně namítal, že není možné povolit změnu a přestavbu již zaniklé stavby. Nereflektoval však, že stavebník disponoval veřejnoprávním oprávněním odstranit původní stavbu a vystavit stavbu novou. To bylo ostatně potvrzeno již v rozsudku téhož krajského soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 77 A 17/2021-249 a následně Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 5 As 352/2021-69. Pokud tedy stěžovatel znovu v řízení o dodatečném povolení změny stavby uplatňoval námitky, jež měly místo v řízeních, z nichž vzešla rozhodnutí, jež opravňovala stavebníka ke zbourání původní stavby, zřetelně tím vybočuje ze zákonných mezí, v nichž lze v řízení o dodatečném povolení změny stavby námitky uplatňovat. V postupu krajského soudu ani žalovaného nelze spatřovat přepjatý formalismus, jak tvrdí stěžovatel. Naopak připuštění námitek, jež měly směřovat proti jiným rozhodnutím, by vedlo k narušení právní jistoty všech účastníků předchozích správních řízení a důvěry v pravomocná správní rozhodnutí, neboť tyto otázky byly, resp. měly být, vyřešeny právě v uvedených řízeních.

[27] Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani to, že byl stěžovatel původně opomenutým účastníkem řízení, který byl přibrán v odvolacím řízení, v němž mu bylo umožněno řádně uplatnit námitky proti povolované změně stavby, seznámit se s podklady rozhodnutí a současně mu bylo umožněno se k podkladům řádně vyjádřit. Ani z uvedeného nelze dovodit, že by měl účastník řízení o dodatečném povolení změny stavby disponovat právem uplatnit v tomto řízení i námitky, které přesahují rámec tohoto řízení. Jak již bylo shora konstatováno, námitky do jednotlivých změn lze podávat průběžně do dílčích fází provádění stavebního záměru.

[28] K námitce absence dobré víry stavebníka, který měl stavbu fakticky zahájit až v době, kdy již nedisponoval platným stavebním povolením, zdejší soud shodně s krajským soudem konstatuje, že se jedná o polemiku přesahující rámec námitek, které mohou uplatňovat účastníci řízení o dodatečném povolení změny stavby podle § 129 odst. 2 ve spojení s § 114 odst. 1 a § 89 odst. 4 stavebního zákona. Současně zdejší soud považuje za nezbytné upozornit na rozdíl mezi dobrou vírou stavebníka ve smyslu dobré víry vztahující se k právní moci prvostupňového rozhodnutí a dobrou vírou stavebníka v průběhu realizace samotné stavby. V projednávané věci je podstatné, zda byl stavebník v dobré víře v právní moc (a realizovatelnost) dodatečného povolení změny stavby. Stavebníkovi nelze klást k tíži, pokud správní orgány pochybí při zjišťování účastníků řízení, což může následně vést k nesprávnému vyznačení doložky právní moci.

[29] Zdejší soud ke shora uvedenému dodává, že to, zda původní stavbu mohl stavebník zcela odstranit, nemůže mít vliv na posouzení důvodnosti podané žaloby. V projednávané věci se tedy stěžovatel nedomáhá projednání námitek, které by se věcně upínaly k samotným změnám stavby, jež byly správními orgány povoleny, tím méně pak tvrdí, že by mu tyto změny působily újmu na majetku či jinak zasahovaly do jeho práv.

[30] Lze proto uzavřít, že se krajský soud zcela správně soustředil na podstatu a smysl stěžovatelovy žalobní argumentace, přičemž dospěl k závěrům, se kterými se kasační soud ztotožňuje.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[33] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti se kterou by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2024

David Hipšr
předseda senátu